

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: 16:37*

צאת השבת: 17:45

רבינו תם: 18:20

שבת שלום ועבורך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

השבת שלום צבקות

פנינה לנשמה

מהותה המרכזית של האישה היהודייה היא צניעותה. מעלה זו נטבעה בה כבר בעת יצירתה, בעת שבה אמר הקב"ה על כל איבר ואיבר שברא בה "היי צנועה", ובכך חקק בה את תכונת הצניעות וההסתרה כחותם בל יימחה.

מהות זו של צניעות והסתרה מתבטאת בין השאר גם בלבוש, אך אין זה העיקר שבה: אישה צנועה היא אישה מוסתרת, הבוחלת בפרסום ובגדולה, והמעדיפה לעשות את כל מעשיה בסתר ובצנעה, מבלי שאיש יידע על כך בלעדי בורא העולם הצופה ורואה גם את ליבות בני האדם.

צניעות הלבוש היא ענף מענפי הצניעות, והיא תוצאה ישירה של אישיות מוסתרת וצנועה: אישה המשתבחת במעלה זו, לא תוכל ללבוש בגדים צעקניים, רועשים וזולים, וגם הלבוש המהודר והמפואר אינו הולם אותה. בדורנו זה, דור החיצוניות, הפרסום והתהודה, דומה כי העבודה העיקרית המוטלת עלינו היא דווקא עבודת הצניעות: למצוא את הסיפוק במעשים גם אם איש אינו יודע על אודותיהם, ולהסתיר את המהות ואת האישיות כולה הרחק מעין רואים, כיסוי בתוך כיסוי.

הבה ונתחזק בנקודה חשובה ועיקרית זו: לנגד החיצוניות המקיפה אותנו והמסמאת את עינינו, נתחזק במעשים פנימיים, נסתרים ואיכותיים; לנוכח הפרסום הניתן לכל מעשה טוב בחוצות קריה, נרבה דווקא במצוות ובמעשים בירכתי הבית שכל מהותם צנועה ונחבאת אל הכלים, ויהי רצון שבזה נזכה לקרב את ליבנו לאבינו שבשמים, ולקרב את הגאולה השלמה במהרה בימינו, אמן! (אם בישראל)

שאינו יודע לקרוא...

במשפחה אחת שכל ילדיה מוצלחים ב"ה, ילד אחד לא ידע לקרוא גם כשהגיע כבר לגיל 9, למרות הניסיונות הרבים והפניות למכוני קריאה ולמומחים. המשפחה אף פנתה למומחה מיוחד שדרש בשכרו 13,000 ₪, אך שוב ללא הועיל.

ההורים היו שבורים ורצוצים. באחד הימים, מישהו יעץ להם שמכיוון שכתוב בזוהר הקדוש ש"צניעות האם יכולה להועיל לצאצאיה", כדאי שהאם תתחזק בכך. למרות שהאם הייתה בטוחה שבגדיה כשרים, היא ארזה את כל בגדיה ושלחה אותם לרבנית גדולה המומחית בנושא הצניעות. הרבנית בדקה את הבגדים והחזירה לה רק שקית אחת. בכל שאר הבגדים היו בעיות של שקיפות, היצמדות, משיכת עין וכדומה.

האם התחילה ללבוש רק בגדים כשרים, ולגודל הפלא, ללא כל השתדלות טבעית נוספת, הילד החל לקרוא כאחד הילדים!

פינת ההלכה

החולצה

שאלה: רציתי לשאול על אלו דברים אני צריכה להקפיד באורך או רוחב החולצה שאני לובשת בכדי להיות בטוחה שאכן היא עונה על גדרים הצניעות?

תשובה: מבואר בחז"ל שהחלק העליון של הגוף טעון הצנעה יתירה, ולכן יש להקפיד שהחולצה תהיה רחבה ורפויה במיוחד בחלקה העליון, כדי שתשטש את צורת הגוף שמלפנים, ומשם ולמטה צריך להקפיד שקו החולצה לא יחזור ויכנס תיכף פנימה לכיוון הגוף אלא ירד בקו ישר כלפי מטה, כדי להסוות את צורת הגוף. בנוסף לכך יש להיזהר שאורך החולצה יכסה את כל המקומות הטעונים כיסוי בכל מצב ותנועה כגון בזמן התכופפות או הגבהת הידיים וכיוצ"ב, ולא די בכך שיכסה רק בצורה שגרתית בלבד. הלובשת חולצה העונה על גדרים אלו יכולה להיות בטוחה שעשתה רצון בוראה כראוי.

חשוב לציין שישנן חולצות או שמלות שסגירתן נמצאת בגב ע"י כפתור אחד למעלה והשאר קצת פתוח, ובגלל שזה מאחור אין האשה שמה לב לזה, לכן צריך להיזהר ללבוש בגד נוסף תחתם שח"ו לא יהיה חלק מגופה גלוי.

שתי אונותי גם את כסיפור הישועה שלך לצבת הרבים בישראל:

tzniutw@gmail.com

קו הצניעות - קו הישועה : 073-3834050 הקישי #2448 ו-5

סיפור לשבת

יהדות. ותוך כדי הרהורים פניתי לקב"ה ואמרתי לו: "יודע אתה כי אין לי אפשרות לדעת שאתה קיים, לא לימדו אותי. לכן, אם אתה קיים תן לי סימן", והוספתי לבקש, 'רבונו של עולם, אם יפול רסיס ויפגע באצבע שלי ולא אוכל יותר לירות ברובה על האויבים, ולא אהרוג ולא אהרג, בכך אדע כי אתה קיים בעולם."

"אין לי מושג למה התניתי כך, אבל מיד אחר שגמרתי כביכול את ההתניה עם הקב"ה, לפתע עף פגז. מעוצמת הנפילה עפתי אחורה, התמוטטתי, פיננו אותי לבית החולים, ובבדיקות מצאו שלא נפגעתי כלל, מלבד פגיעה באצבע", והשכן הראה לרבי שלמה זלמן את האצבע המשותקת שלו.

"בוודאי תמה אתה" – המשיך השכן – "מדוע אני נראה כך ואינני שומר תורה ומצוות אחר הסימן המובהק שמסר לי בורא העולם, שהוא נמצא איתי יחד בחזית המלחמה. אענה לך, בתחילה דחיתי את הכל לאחרי המלחמה. הייתי מתרץ לעצמי שכאן בחזית אין מי שילמד אותי מהי יהדות, כשאצא מהתופת – אמרתי – אלמד ואחזור לצור מחצבתי, אך גם אז דחיתי ופניתי ללימודי מקצוע. בסיום הלימודים, כאשר כבר הגעתי לבית הכנסת, ליבי כבר לא היה איתי, הוא התקרר, השכל אמנם הבין, אבל הלב כבר לא הרגיש, הוא התקשה, ולכן" סיים השכן את סיפורו – "אני נראה כפי שאני נראה, ואינני שומר תורה ומצוות."

רבי שלמה זלמן סיים את שיחתו עם השכן ושב לביתו. אמו עצמה שם בציפייה ורבי שלמה זלמן סיפר לה את סיפור השכן בבכי ובהתרגשות... סיפור זה סיפר גיסו של רבי שלמה זלמן, הגאון רבי שלום שבדרון זצ"ל והוסיף שבזאת מובנים דברי המשנה: 'אל תאמר לכשאפנה אשנה שמא לא תפנה', חז"ל ריחמו עלינו ואמרו 'שמא', כי האמת שאדם שדוחה את ההתעוררות, הוא ודאי לא יפנה, אלא שחז"ל התחסדו איתנו וקבעו 'שמא לא תפנה'. אם נותנים לאדם הזדמנות, חבל להפסיד אותה ולדחות 'לכשאפנה'.

והמולה מחילולי שבת, אל דאגה, מעתה אמנע גם מכתובה." רבי שלמה זלמן, כדרכו לא יצא מיד מבית השכן והמשיך לשוחח איתנו על הא ועל דא, ואז פנה השכן לרבי שלמה זלמן ואמר לו: "דע לך, שאני מאמין בדיוק כמוך, ואם תשאל אותי אם כן מדוע אני מחלל שבת, אספר לך קצת מקורות חיי."

וכך גולל בפני רבי שלמה זלמן את סיפורו: "נולדתי ברוסיה לאבי ואמי שלא שמרו תורה ומצוות, סבתא עוד הדליקה נרות שבת, אבל חוץ מזה לא היה לי כל ידע על יהדות מהי, מלבד צחקוקם של בני כיתתי הגויים שקראו לעברי קריאות גנאי של 'ג'יד', לא הרגשתי יהודי, ספור חיי" – המשיך השכן – "מתחיל כאשר פרצה מלחמת העולם הראשונה, הייתי אז בחור צעיר בגיל גיוס, כמוכן שלא רציתי להתגייס, וכי מה לי ולכך שהמלך רוצה לצאת למלחמה, וכי אני צריך למות בשבילי?! אבל לא היתה לי ברירה, התגייסתי למורת רוחי. ככל שהמלחמה התגברה, כך גברה גם הסכנה."

"התקדמנו כל העת לקו האש, ומטחי ירי של כדורים ופגזים שרקו מעל ראשי, הפחד מהמוות היה תמידי, והקושי הגדול היה ההרגשה כי את כל זאת אני עושה בעל כורחי, ללא בחירה או רצון, וללא כל מטרה, הכל למען מלחמה שאין לי מושג לשם מה היא נזקקת."

"מסביבי שרתו עוד חיילים יהודים ששמרו תורה ומצוות, ובאחת ההפוגות הבחנתי כי הם מוציאים מכיסם ספר – שרק לימים הבנתי שהוא ספר תהילים – וקוראים בו, ואני רואה" – משתף השכן את רבי שלמה זלמן בתחושותיו – "כי אחר התפילה הם הרבה יותר רגועים ממני, הם מחוזקים יותר, ורק אני מהלך בחוסר נוחות ובפחד מוות גדול כל כך, הבנתי שהיהדות היא זו שנותנת להם את הרוגע והשלווה הזו, והבנתי גם שזה מה שחסר לי."

"קשה לתאר את תחושת הריקנות שחשתי באותם רגעים, בליבי אף כעסתי על הורי שלא לימדוני מהי

משפחת אויערבך, ההורים של הגאון רבי שלמה זלמן זצ"ל, עקרו מדירתם לדירה אחרת, הדירה החדשה היתה מחולקת לשתי יחידות, הם גרו באחת היחידות, ואילו ביחידה האחרת גרה משפחה שאיננה שומרת תורה ומצוות, חוזה השכירות שלהם אמור היה להיגמר רק שבועיים לאחר כניסת משפחת אויערבך.

כאשר הגיעה השבת הראשונה, קשה היה לרבנית אויערבך להעלות על דעתה שבשכנותה יחללו שבת בפרהסיה, היא לא תצליח להתמודד עם מראות שכאלו, ולכן, עשתה מעשה, היא פנתה אל דירת השכנים וביקשה מהם באדיבות ובנעימות האופיינית לה, כי יואילו בטובם

לשמור את השבת ולא לחללה בפרהסיה, ובכך ימנעו ממנה וממשפחתה סבל רב.

השכן שמע את בקשתה, והרגיע אותה: "אל דאגה, הרבנית, אני אשתדל לשמור את השבת ולא אגרום לכם צער."

השבת נכנסה, ואכן היה נראה כי השכן עומד בהבטחתו ולא נשמע מכיוונם כל רעש של חילול שבת, אלא שבצהרי היום, יצאה הרבנית אל החצר, והנה לתדהמתה היא רואה שהשכן יושב עם עט בידו וכותב. היא לא יכלה לשאת זאת, לראות כך מקרוב כל כך יהודי מחלל שבת. הרבנית נסערה מאוד, היא לא רצתה להגיב לשכן ברגשות עזים כל כך, ולכן היא שלחה את בנה הגדול רבי שלמה זלמן שיעשה כחכמתו, למנוע את חילול השבת של השכן.

רבי שלמה זלמן הלך במצוות אמו אל השכן, ואחר שפתח בברכות, בשאלת שלום וכדברי נימוסין, גולל את השיחה עד לנושא החשוב שלשמו הוא בא, והעמיד את השכן על כך שאינו עומד בדיבורו והוא כותב בשבת בפרהסיה.

השכן נבהל, הניח את העט מידו והתנצל: "באמת לא חשבתי שגם זה מפריע לכם, חלילה לא התכוונתי להפר את הבטחתי, פשוט לא עלה בדעתי שאמך התכוונה גם לכתובה, הייתי בטוח כי בכוונתה רק לרעש

קוה אל ה'

ה'ווארט' של "הסנדלר הקדוש"

שבעיירת הולדתי היה יהודי שהיה מוכן לשלם אלפי רובלים רק כדי לראות אותי. ואתה, אצלך זה כלום...?" כעת ראובן מבולבל ונסער לחלוטין. והרי ידוע הסנדלר בענוותנותו המופלאה, פשטותו היתה לשם דבר ומידותיו הנאצלות היו מושא להערצה. אך בטרם היה סיפק בידו של ראובן לשאול דבר מה, חזר ר' משה יעקב והפעם בקול רם יותר: "השומע אתה? בעיירת הולדתי היה יהודי, שהיה מוכן לשלם אלפי רובלים רק כדי לראות אותי ואתה לכלום נחשב הדבר בעיניך?"

ואז, מניח ר' משה יעקב יד רכה על כתפו של ראובן, מביט בו בעיניו ומסביר: "כן, בעיר הולדתי היה יהודי עיוור... יהודי זה היה מוכן לשלם אלפי רובלים רק כדי לראות אותי, או כל אדם אחר. היה מוכן להזיל הון מכספו כדי להשיב את האור לעיניו. ואתה ידידי, מתנת הראייה שהעניק לך הבורא, לכלום היא בעיניך? האם היום כבר הודית לבוראך על מצלמה מופלאה זו שראייה שמה? כבר שרת שיר תודה להקב"ה ויצאת בריקוד על האוצר שברשותך?"

"דע לך", הנמיך את קולו כממתיק סוד, "אם ברצונך לחיות חיים מלאי אושר ושמחה, זכור תמיד להודות לה' על המתנות הפשוטות, לכאורה, שהוא מעניק לך. על החיים, הבריאות ועל אינספור טובות וחסדים. לאחר הודיה שכזו תחוש נינוח, רגוע, שמח ומאושר ותוכל להתמודד טוב יותר עם הקשיים." (דרשו)

יושב לו ראובן באחד השולחנות הצדדיים באולם השמחות. הערב נחגגת חתונתו של בנו הבכור של השכן בבניין שממול. השולחנות עדיין ריקים בחציים, ודאי יתמלאו הם בזמן הקרוב. ראובן אינו מכיר איש מבין הסועדים, ולכן בוחר הוא לשבת לבדו בשולחן, וזאת בתקווה שבדקות הבאות ייכנסו שכניו ומכריו יישבו איתו. עוברים רגעים מספר, וכשהוא שולח שוב מבט חטוף לעבר הכניסה, הוא מבחין בדמות אצילית נכנסת לאולם. ראובן מאמץ את עיניו. האמנם? היתכן? הרי זהו רבי משה יעקב רביקוב צוק"ל, המכונה בפי כל "הסנדלר".

להפתעתו, "הסנדלר" מתקרב ופוסע דווקא לעבר שולחנו. ראובן קופא לרגע על מקומו, לא יודע את נפשו, כשר' משה יעקב ה"סנדלר" מתיישב דווקא לידו.

ראובן מתעשת מיד ומחליט על אתר שהזדמנות פז שכזו אסור להחמיץ. הוא מוכרח לנצל רגעים אלו ולשמוע דבר מה מפי הצדיק. "בבקשה כבוד הרב", פונה ראובן לר' משה יעקב. "אני רוצה לנצל הזדמנות זו, שבה אני יושב ליד כבוד הרב. אנא, בבקשה, יגיד לי הרב 'ווארט' קצר, איזה דבר תורה, חיזוק שאוכל לקחת עימי לחיים. תקופה לא קלה ל"ע שוררת עתה בביתי, זקוק אני עד למאוד לדברי חיזוק מהרב, להשיב את נפשי."

מסתכל רבי משה יעקב בכך שיחו ומבט חודר לו, עמוק. שותק לרגעים ואז שואל הוא בתמיהה עצומה ובמעין תוכחה: "מה? דברי חיזוק אתה מבקש? היודע אתה

נצור לשונך

הוי דן את כל האדם לכף זכות

כתוב בפרשת השבוע "ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו", ומפרש רש"י: "שעל ידי המעלות אתה צריך להרחיב פסיעותיך, ואף על פי שאינו גילוי ערוה ממש, שהרי כתיב (שמות כח, מב): 'ועשה להם מכנסי בד', מכל מקום הרחבת הפסיעות קרוב לגילוי ערוה הוא, ואתה נוהג בהם מנהג בזיון". — בעליה במדרגות צריכים להרחיב את הפסיעות ויש בכך קרוב לגילוי ערוה, לא חלילה גלוי ערוה. אבל בהליכה על כבש אין צורך להרחיב את הפסיעות. ממשך רש"י הקדוש: "והרי דברים קל וחומר, ומה אבנים הללו שאין בהם דעת להקפיד על בזיון, אמרה תורה הואיל ויש בהם צורך, לא תנהג בהם מנהג בזיון, חברך שהוא בדמות יוצרך, ומקפיד על בזיונו, על אחת כמה וכמה".

אזהרת התורה שלא לנהוג מנהג בזיון בדומם, מלמדת אותנו עד כמה נחוצה הזהירות מפני פגיעה בזולת, שהוא בדמות יוצרך ומקפיד על בזיונו. אחת מן הדרכים שיסייעו לכל אחד שלא להגיע, חלילה, לבזיון הזולת או לפגיעה בו, היא ללמד עליו זכות. כאשר מורגלים לדון את הזולת לכף זכות, מתרגלים לראות בכל מצב את הטוב שבזולת. ה"חזון איש" זצ"ל כתב, שאין כאב לב אצלו ככאב של פגיעה בכבוד חבירו! כך גדלים לאנשים מיוחדים! (אריה שאג)

ט"א שבט
היכלות הצדיקים
כ"ב שבט

רבי יעקב גלינסקי זצוק"ל

ט"א שבט
היכלות הצדיקים
כ"ב שבט

רבי יהודה זאב סגל זצוק"ל

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' פינחס בן מזל ז"ל
נלב"ע א' כסלו תשפ"א
ת.נ.צ.ב.ה

לתרומות להפצת העלון,
הקדשות והנצחות
tzniutw@gmail.com
052-7697432

העלון מוקדש לעילוי נשמת
רחל רשל בת איזה ז"ל
נלב"ע ט' אייר תשפ"א
ת.נ.צ.ב.ה

שביבי אור

“וַיִּתְּצֵבוּ בְּתַחֲתֵית הָהָר”

יש כאן תמיהה גדולה שהרי אין רגילות לשלוח סכום כסף דרך הדואר, שהרי יכול סכום כזה להאבד או להיגנב, ומי שכבר שולח שוכר שירות מיוחד עם אחריות וכו' שיעביר את הכסף ליעד? על כן אפשר שזה טעות וצריך לברר היטב את מקור הכסף הזה. עשה המזכיר כבקשת החפץ חיים, ויצר קשר עם השולח, והוא סיפר כך: עשיתי עסקה גדולה וקיבלתי על עצמי שבאם העסק יצליח אתרום סכום נכבד לשיבתו של החפץ חיים, וב"ה הצליח ה' דרכי והעסק הצליח, החלטתי ללכת למחרת אל בית הדואר ולשכור את שירותי המשלוחים ולשלוח תרומה של חמש מאות רובל לשיבה, אבל תיכף הרגשתי איך שבא אלי היצה"ר ואמר לי השתגעת כזה סכום גדול! אין לך מה לעשות עם הכסף שלך! וכי חמישים רובל אינו סכום מספיק גדול! וכו' וכו' כהנה וכהנה טענות מטענות שונות, עד שתיכף ומיד התנערתי מכל המחשבות והחלטתי שעלי לשלש את הסכום הגדול במכתב רגיל ולא לחכות עד למחרת שהדואר יפתח, כי עד למחרת מי יודע אם אעמוד כנגד טיעוניו ושכנועיו של היצה"ר הרבה קטגורין יעמדו מכאן ועד גיחון!

חיזוק או התעוררות המגיעים לאדם, יתפסם מיד ואל יתמהמה שמא יעלמו כלא היו. (לקראת שבת)

הגמרא במסכת שבת (פח א) אומרת: א"ר אבדימי בר חמא בר חסא מלמד שכפה הקב"ה עליהם את ההר כגיגית, ואמר להם: 'אם אתם מקבלים התורה מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם.'

מוסר השכל נפלא למד הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל מהמילים 'שם תהא קבורתכם', כי הרי הם עמדו בתחתית ההר, ומן הראוי היה שיאמר להם 'כאן תהא קבורתכם', מהו א"כ הלשון 'שם תהא קבורתכם'?

אלא אמר הגר"ח יש כאן רמז ליסוד גדול וחשוב בעבודת האדם את בוראו, שהרי דרך בני האדם שגם כאשר יתעוררו לדבר חיזוק או דבר מצוה, בעקבות מאורע שקרה להם או איזה אמרה מחזקת שהם שמעו, הם ידחו את התחזקותם ויאמרו לעצמם: 'שם', כאשר נגיע ל'שם' אזי המצב יתאפשר ואז נתחזק, בשלב זה ההתחזקות הזו קשה ואינה נוחה עבורנו, ה'שם' הזה הוא בבחינת 'קבורתכם', כי בזאת הוא קובר את ההתעוררות הגדולה שהיתה לו, בדחיה הזו הוא מכבה את הניצוץ שנדלק, ומי יודע מתי ידלק שוב.

מסופר על מרן החפץ חיים זיע"א, שפעם בא אליו מזכיר הישיבה בשמחה גדולה ובפיו בשורה טובה, כי הגיע לשיבה מכתב ובתוכו תרומה של חמש מאות רובל במזומן, סכום גדול מאוד בימים ההם! אמר החפץ חיים,

חכמת נשים

“בית יעקב לבו ונלכה באור ה'”

לבית המדרש, לפי שהיא מצויה בבית, וביכולתה למשוך ליבו בכל מיני אמצעים ללימוד התורה מנעוריו, וגם כי יזקין לא יסור ממנה.”

והמשיך וכתב: “ולפיכך, ראוי לאישה להתפלל לה' יתברך בשעת הדלקת הנר של שבת – שהיא המצוה המוטלת עליה – שיתן לה ה' בנים מאירים בתורה, כי התפילה יותר נשמעת בשעת עשיית המצוה. ובזכות נר של שבת, שהוא אור, תזכה לבנים בעלי תורה הנקראת אור, שנאמר: כי נר מצוה ותורה אור.” (מעין השבוע)

“ומשה עלה אל האלקים, ויקרא אליו ה' מן ההר לאמר: כה תאמר לבית יעקב, ותגיד לבני ישראל.” ופירש רש"י: “כה תאמר”, בלשון הזה וכסדר הזה. “לבית יעקב”, אלו הנשים, תאמר להן בלשון רכה. “ותגיד לבני ישראל”, עונשים קשים כגידיים תפרש לגברים.

“בלשון הזה וכסדר הזה”, להקדים את הנשים לגברים, ולהתייחס אליהן בכבוד ונעימות, בלשון רכה ובמאור פנים. מדוע? ביאר רבינו בחיי זצ"ל: משום “שהאישה הטובה היא סיבה לתורה, שהיא יכולה לשלוח את בנה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' חיים חתאנו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' עמרם בן פרחא ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ג
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' רוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ז אלול תשנ"מ
ת.נ.צ.ב.ה